

Θρησκευτικός Τουρισμός

Θρησκευτικά Μονοπάτια της Ρόδου.

Από τους αρχαίους χρόνους ακόμη, η περιήγηση με θρησκευτικό κίνητρο αποτέλεσε ισχυρό κίνητρο που οδήγησε Έλληνες και ξένους να κατευθυνθούν σε θρησκευτικά κέντρα ανά την Ελλάδα.

Πρώτοι οι Έλληνες συνήθιζαν να εκφράζουν το θρησκευτικό τους αίσθημα, τη βαθιά τους πίστη και ευλάβεια προς το Θεό, βασικό χαρακτηριστικό της Ορθοδοξίας εδώ και 2.000 χρόνια.

Επιπλέον, η θρησκεία ως πολιτισμικό φαινόμενο συνδέεται άμεσα με τον τουρισμό και συνιστά ειδικό τουριστικό απόθεμα που βασίζεται σε διακριτό πολιτιστικό υπόβαθρο και παραδόσεις. Οι επισκέπτες συγκλονίζονται από τους μεγαλοπρεπείς βυζαντινούς ναούς, τα απομακρυσμένα ξωκλήσια, τα πανέμορφα μοναστήρια και τα μετόχια, τα ιερά προσκυνήματα και λοιπούς θρησκευτικούς χώρους που προκαλούν θαυμασμό.

Ο επισκέπτης στη Ρόδο θα θαυμάσει αναρίθμητους τόπους λατρείας με σπουδαίες αναφορές ιερότητας και όλα αυτά σε μεγάλο ο βάθος χρόνου. Συχνά, ο επισκέπτης έχει την ευκαιρία να συναντήσει, επίσης, κτίσματα και μνημεία λατρείας διαφορετικών δογμάτων και θρησκειών, που συνυπάρχουν και εναλλάσσονται μέσα στο πέρασμα των αιώνων....

Στα μέρη αυτά όπου ενυπάρχει η έννοια του ιερού και της αιώνιας επιθυμίας του ανθρώπου να προσδοκά το θείο ή την εκδήλωση του υπερφυσικού ξεδιπλώνεται ταυτόχρονα, το μεγαλείο της Ροδιακής φύσης. Κάθε βράχος και σπηλιά, κάθε διάβαση και μονοπάτι, κάθε βουνό είναι ο Γολγοθάς της πρόσβασης στο θείο. Το ταξίδι στην άλλη πλευρά της Ρόδου που αντανακλά την έκφραση του θρησκευτικού αισθήματος ανά τους αιώνες είναι βασικά ένα ταξίδι διαμέσου του Χρόνου που πρέπει οπωσδήποτε να εξερευνησετε. Η εναλλαγή των θρησκειών στους χώρους λατρείας είναι πραγματικά συγκλονιστική μερικές φορές με την ιστορία της θρησκείας στο νησί να εναλλάσσει το ενδιαφέρον με την ιστορία του ανθρώπου μέσα στο χρόνο.

Καθ' όλη τη διάρκεια του έτους θρησκευτικές πανηγύρεις με ήθη και έθιμα βαθιά ριζωμένα ανά τους αιώνες, δημιουργούν ένα ασταμάτητο εορτασμό, ένα ασταμάτητο ποίημα ευγνωμοσύνης προς τον δημιουργό.

Το Πάσχα στην Ρόδο εορτάζεται με πλήθος θρησκευτικών εκδηλώσεων και λαϊκών παραδόσεων. Καθόλου δεν υπολείπεται το τριήμερο του Αγίου πνεύματος, ο εορτασμός της Κοίμησης της Θεοτόκου στις 15 Αυγούστου, εορτή ιδιαίτερα δημοφιλής, και βέβαια **η εορτή της Παναγίας Τσαμπίκας στην Αρχάγγελο**

στις 8 Σεπτεμβρίου που αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα προσκυνήματα στη Ρόδο. Επίσης τιμώνται με ιδιαίτερη λαμπρότητα την ημέρα της εορτής τους με μικρά ή μεγάλα θρησκευτικά πανηγύρια σημαντικοί άγιοι του Ορθόδοξου αγιολογίου, συχνά πολιούχοι πόλεων ή χωριών της Ρόδου μας.

Ενδεικτικά αναφέρουμε :

Στις 17 Ιουλίου γίνεται το πανηγύρι της Αγίας Μαρίνας στο Παραδείσι, την Απολακκιά & τα Κοσκινού.
Στις 27 Ιουλίου, η γιορτή του Αγίου Παντελεήμονος γίνεται σε ένα από τα πιο γραφικά πανηγύρια του νησιού, στο ορεινό χωριό Σιάννα.
Στις 5 και 6 Αυγούστου γιορτάζεται η Μεταμόρφωση του Σωτήρος.
Στις 22 και 23 Απριλίου ή τη Δευτέρα του Πάσχα, του Αγίου Γεωργίου και στα περισσότερα χωριά της Ρόδου.
Στις 16 και 17 Ιουλίου της Αγίας Μαρίνας στο Παραδείσι και στις 16 Ιουλίου στην Απολακκιά.
Στις 19 και 20 Ιουλίου του Προφήτη Ηλία στην Ιαλυσό.
Στις 21 Ιουλίου του Αγίου Φιλήμονα στην Αρνίθα.
Στις 25, 26 και 27 Ιουλίου γίνεται τριήμερο πανηγύρι στην Κατταβιά ημέρα γιορτής της Αγίας Παρασκευής και του Αγίου Παντελεήμονα και στην Ιαλυσό.
Στις 28, 29 και 30 Ιουλίου του Αγίου Σίλα (Σουλά) στη Σορωνή.
Στις 13, 14 και 15 Αυγούστου ημέρα Κοιμήσεως της Θεοτόκου, στην Ιαλυσό και στην Κρεμαστή.
Στις 15 Αυγούστου στο Ασκληπιό και στην Παναγία Καθολική στην Κατταβιά.
Στις 7 και 8 Σεπτεμβρίου το Γενέθλιο της Θεοτόκου, στην Παναγία Τσαμπίκα του Αρχαγγέλου και στις 8 Αυγούστου στην Παναγία Σκιαδενή στη Νότια Ρόδο.
Στις 14 Νοεμβρίου ο Κωνσταντίνος Υδραίος πολιούχος και προστάτης Άγιος της Ρόδου όπου λαμβάνει μέρος και λιτανεία στο κέντρο της Ρόδου.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗΣ ΡΟΔΟΥ

Το όνομα της Ρόδου αναφέρεται στην Καινή Διαθήκη παρουσιάζοντας τον **Απόστολο Παύλο** ως ιδρυτή της εκκλησίας.

Σύμφωνα με την παράδοση της Ρόδου, ο Απόστολος των Αποστόλων όλων των εθνών, κήρυξε τα θαύματα του. Το πότε η Ρόδος έγινε ενορία, δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι. Στα τέλη του 4ου αι. η Ρόδος μετατράπηκε σε Μητρόπολη, των επαρχιών των Νήσων συμπεριλαμβανομένων της Ρόδου, Κω, Σάμου, Χίου, Μυτιλήνης, Μέθυνας, Πέτελου, Τένεδου, Προσελήνης, Άνδρου, Τήνου, Νάξου, Πάρου, Σίφνου, Μέλου, Ίου, Θήρας, Αμοργού και Αστυπάλαιας.

Α' ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Αργότερα, ο αριθμός των ενοριών αυξήθηκε σε 15. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, μέχρι που οι Ιππότες του Αγίου Ιωάννη κατέλαβαν τη Ρόδο, η Μητρόπολη Ρόδου άκμασε της οποίας η κατάσταση άλλαξε με την είσοδο των Ιπποτών στη πόλη που οδήγησαν τη Μητρόπολη σε παρακμή. Ο Μητροπολίτης Ρόδου εκδιώχθηκε και στη θέση του τοποθετήθηκε Καθολικός Αρχιεπίσκοπος, ο οποίος δεν δίστασε να λεηλατήσει την ισχυρή τότε περιουσία της Εκκλησίας. Παρολαυτά, το Οικουμενικό Πατριαρχείο συνεχίζει να χειροτονεί Μητροπολίτες Ρόδου, οι οποίοι βρισκόταν μακριά από την έδρα τους αφού οι Καθολικοί δεν επέτρεπαν την εγκατάστασή τους.

Θεωρούνταν εξόριστοι Μητροπολίτες.

Αργότερα, λόγω της άλωσης της Κωνσταντινούπολης και της απειλής της Οθωμανικής εισβολής, η κατάσταση άλλαξε άρδην στα μέσα του 15ου

αιώνα. Οι Καθολικοί επέτρεψαν ακόμη και την εγκατάσταση της Ορθόδοξης Μητρόπολης. Ο Επίσκοπος Ρόδου Ναθαναήλ παρευρέθηκε στη Διάσκεψη των Επισκόπων της Φλωρεντίας αλλά επιστρέφοντας στο νησί, ο Λατίνος Αρχιεπίσκοπος δεν του επέτρεψε να αποβιβαστεί. Τότε ο λαός αντέδρασε έντονα λόγω της «ένωσης» που επιτεύχθηκε στη Φλωρεντία και οι Λατίνοι χρησιμοποίησαν βίαια κατασταλτικά μέτρα εναντίον του Ορθοδόξου πληθυσμού.

Β' ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Η ιστορία της Μητροπόλεως Ρόδου μεταλλάσσεται και εξελίσσεται μέσα στη πάροδο των αιώνων, μένοντας παρολαυτά αλώβητη και σταθερή. Το 1522, η Ρόδος καταλήφθηκε από τους Τούρκους. Η εκκλησιαστική ζωή κατά τη διάρκεια της Τουρκοκρατίας κυλούσε ήρεμα, αν και τα προβλήματα που προκάλεσε η τυραννία των κατακτητών δεν ήταν ανύπαρκτα. Κατά τη διάρκεια της επανάστασης και στα χρόνια που ακολούθησαν, η εκκλησία διώχθηκε και τα προνόμια καταργήθηκαν. Ένα διάταγμα του σουλτάνου Μαχμούτ Β' το 1835 αποκατέστησε τα προνόμια, τα οποία όμως καταργήθηκαν ξανά κατά τη διάρκεια της κυριαρχίας των νέων Τούρκων. Το 1912, η Ρόδος, όπως και υπόλοιπα νησιά της Δωδεκανήσου, καταλήφθηκε από τους Ιταλούς, οι οποίοι αρχικά εξέφρασαν σεβασμό για την εκκλησία. Η κατάσταση δυστυχώς μετατράπηκε σε μια αρνητική παρέμβαση ενάντια στη Μητρόπολη, κατήργησαν τα προνόμια, εφάρμοσαν καταπιεστικές πολιτικές και δημιούργησαν το λεγόμενο πρόβλημα αυτονομίας, το οποίο συγκλόνισε την τοπική κοινότητα.

Γ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Με την ενσωμάτωση της Δωδεκανήσου το 1948, η Ρόδος μπήκε στη σύγχρονη περίοδο της ιστορίας της καθώς και η Μητρόπολη μετά από 600 περίπου χρόνια μπόρεσε να επικεντρωθεί στο πνευματικό έργο της, χωρίς καταπίεση και παρεμβάσεις από ξένους κατακτητές.

Το 2004, η Σύμη, η Χάλκη, η Τήλος και το Καστελόριζο διαχωρίστηκαν για να σχηματίσουν τη **Μητρόπολη Σύμης**, ενώ η Νίσυρος ενσωματώθηκε στη **Μητρόπολη Κω**.

Σήμερα....

Αν περπατήσει κάποιος στη ζωντανή μεσαιωνική πόλη της Ρόδου μια από τις εικόνες που σίγουρα θα εντυπωσιάσουν είναι αυτές των θρησκευτικών

κτιρίων είτε πρόκειται για **Ορθόδοξου ύφους, Καθολικού** είτε **Μουσουλμανικού**.

Είναι μη αμφισβητήσιμο ότι η Μεσαιωνική Πόλη της Ρόδου διατηρεί σε μεγάλο βαθμό τη μορφή των Ιπποτικών χρόνων.

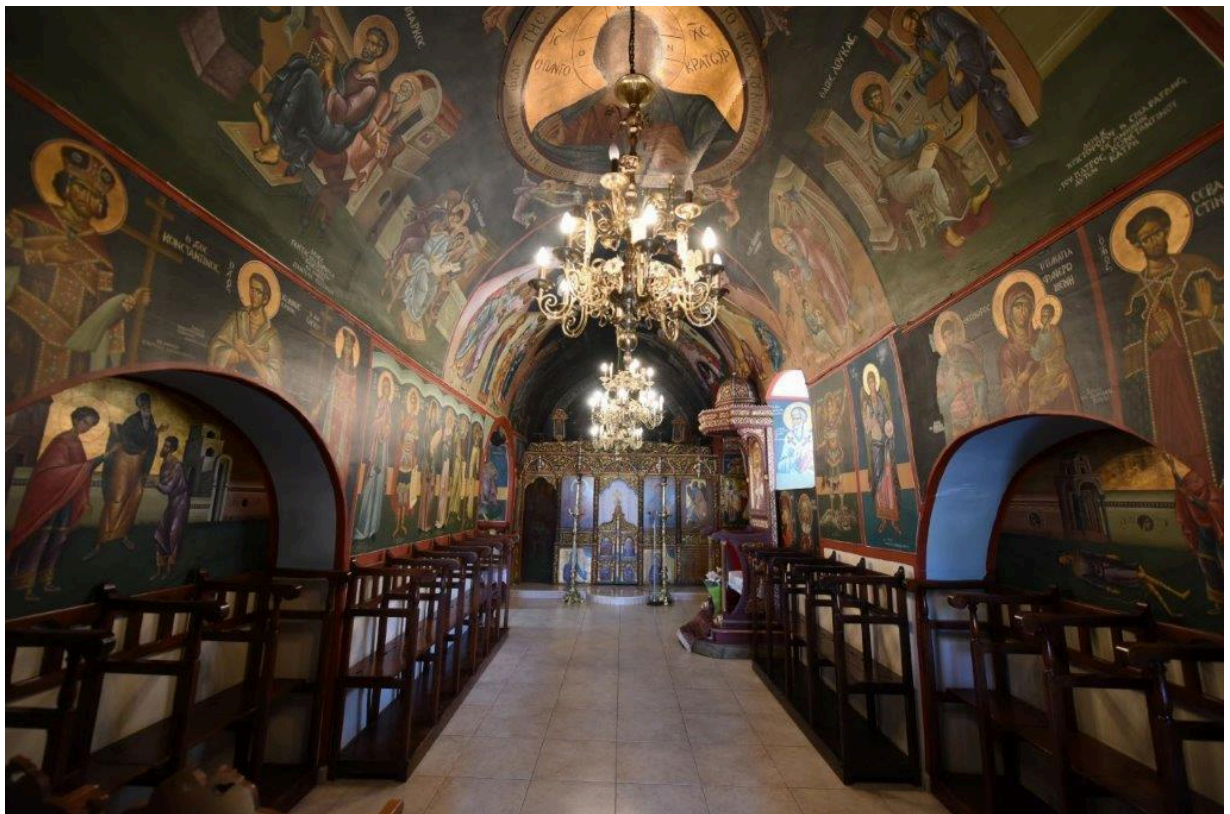
Αν εμβαθύνουμε όμως ειδικότερα στην εκκλησιαστική αρχιτεκτονική παρουσιάζονται δύο τάσεις:

1. Η μία τάση αφορά τις καθολικές εκκλησίες, στις οποίες εφαρμόστηκε η γοθική αρχιτεκτονική, με στοιχεία ακόμα και από τη βυζαντινή παράδοση. Προσαρμόστηκε στα τοπικά στοιχεία όπως για παράδειγμα στον Ροδίτικο πωρόλιθο τον οποίο αξιοποίησε σημαντικά δημιουργώντας αξιόλογα διακοσμητικά στοιχεία.
2. Η δεύτερη εκκλησιαστική αρχιτεκτονική τάση αφορά τις ορθόδοξες εκκλησίες οι οποίες την εποχή των Ιπποτών ακολουθούν πιστά τη βυζαντινή παράδοση. Αργότερα μετά το τέλος της λεγόμενης Ιπποτοκρατίας, οι νέες ορθόδοξες εκκλησίες που κτίζονται έχουν σαν χαρακτηριστικό τους το ύφος των γοθικών σταυροθολίων, μια αρχιτεκτονική που ονομάζεται Δωδεκανησιακού τύπου.

Για κάποιον που εντυπωσιάζεται με τη ιστορία του τόπου και το πως η θρησκεία δένει με την αρχιτεκτονική σίγουρα δεν μπορεί να μην επισκεφτεί τους παρακάτω ναούς για να γνωρίσει παραδοσιακά τη Ρόδο, στο πέρασμα των αιώνων μια και αρκετές φορές σε κάθε ένα από τους παρακάτω ναούς αποτυπώνονται στοιχεία περισσότερα της μιας χρονικής περιόδου.

Αυτό είναι ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό που συναντάται σε πλήθος ναών.

Η εκκλησία του Αγίου Παντελεήμονος.

Βρίσκεται ανατολικό άκρο της Μεσαιωνικής Πόλης, κοντά στην πύλη της Αγίας Αικατερίνης.

Κτίστηκε μαζί με την καθολική εκκλησία της Παναγίας τη Νίκης που βρίσκεται δίπλα του την 27η Ιουλίου του 1480 ημέρα λύσης της πολιορκίας από τους Οθωμανούς τη μέρα της εορτής του Αγίου Παντελεήμονα.

Η Ιστορία του Ναού είναι πραγματικά περιπετειώδης !!!

Έτσι :

- Κατά την οθωμανική περίοδο ο ναός αυτός, φαίνεται να μετατράπηκε σε τέμενος.
- Σύμφωνα με τις διηγήσεις του **Allert Gabriel** που επισκέφτηκε τη Ρόδο το 1923, ο ναός του Αγίου Παντελεήμονος χρησιμοποιείτο σαν κατοικία από οικογένειες Εβραίων.
- Αργότερα, άγνωστο πότε, οι Ιταλοί επισκεύασαν το κτίριο και το χρησιμοποίησαν σαν γραφεία της Τελωνοφυλακής.
- Από τους Άγγλους το κτίριο χρησιμοποιήθηκε σαν Αστυνομικό Τμήμα.
- Μετά το τέλος του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου όπως και τα άλλα κτίσματα της γύρω περιοχής χρησιμοποιήθηκε ως στέγη προσφύγων.

Και τέλος...

Κατά την επίσκεψή του στους πρόσφυγες της περιοχής, ο τότε Μητροπολίτης Ρόδου Τιμόθεος αποφάνθηκε ότι το κτίριο ανήκε σε ναό.

Έτσι σε συνεργασία με την Αρχαιολογική Υπηρεσία άρχισε η αποκατάσταση της εκκλησίας που εγκαινιάστηκε στις 25 Απριλίου 1948 και λειτουργεί ως ναός του Αγίου Παντελεήμονα μέχρι σήμερα.

Η εκκλησία του Αγίου Φανουρίου

Βρίσκεται στον ομώνυμο δρόμο της Μεσαιωνικής Πόλης της Ρόδου.
Χτίστηκε τον 13ο αιώνα μ.Χ.

Έχει σχήμα σταυρού και το εσωτερικό της κοσμούν υπέροχες τοιχογραφίες. Αξιόλογη τοιχογραφία της οικογένειας των κλητόρων, πιθανότατα κληρικών, μπορεί κανείς να θαυμάσει στο νότιο τοίχο, η οποία φαίνεται να ανήκει στο δεύτερο ζωγραφικό στρώμα. Οι τοιχογραφίες που βρίσκονται στο τρούλο, στις καμάρες και στους τοίχους ανήκουν στο τρίτο ζωγραφικό στρώμα κάπου γύρω στα τέλη του 14^{ου} αι.

Λειτουργήσε ως μετζίτ (μικρό Τζαμί) τα οθωμανικά χρόνια με το όνομα Παϊαλ Ελ Ντιν Μετζίτ. Δεν έχουμε καμιά μαρτυρία για την ονομασία αυτού του ναού πριν την οθωμανική περίοδο. Ένα μυστικό χαμένο στα βάθη των αιώνων....

Τη δεκαετία του 1920, η ιταλική Αρχαιολογική Υπηρεσία συντήρησε τον ζωγραφικό της διάκοσμο.

Μετά τον Β΄ παγκόσμιο πόλεμο οι Έλληνες παρέλαβαν την εκκλησία και το 1946 η εκκλησία εγκαινιάστηκε και αφιερώθηκε στον Άγιο Φανούριο.

Η εκκλησία αυτή συνεχίζει να λειτουργεί μέχρι σήμερα.

Η Παναγία του Μπούργκου ή Κομμένη Παναγιά.

Πρόκειται για ένα **Γοτθικό καθεδρικό ναό** με δύο τοξοστοιχίες από τέσσερις κολώνες.

Φαίνεται να έχει κατασκευαστεί το πρώτο μισό του 14ου αιώνα μ.Χ. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζουν τα δύο προσωνύμια της όπως :

Παναγία του Ελέους (Beata Maria Misericordia Burgi Rodi) και **Παναγία της Μητρόπολης (Beata Maria de Metropoli).**

Σήμερα ο χώρος έχει κατά το δυνατόν αποκατασταθεί, είναι ελεύθερος για το κοινό και ενίοτε στο εσωτερικό του (στη πραγματικότητα εξωτερικός χώρος πια) διοργανώνονται μουσικές εκδηλώσεις.

Η αποκατάσταση του μνημείου βραβεύτηκε με τιμητική διάκριση από τη EUROPA NOSTRA το 2006. Εκτός από αυτές υπάρχουν και άλλες μικρότερες εκκλησίες οι οποίες αποκαταστάθηκαν από την Αρχαιολογική Υπηρεσία και έλαβαν ονομασίες παρολαυτά δεν είναι επισκέψιμα μνημεία.

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ.

Η Ρόδος ένας τόπος προικισμένος με πλούσια θρησκευτική κληρονομιά γεμάτη με ιερά μνημεία από τα αρχαία χρόνια μέχρι σήμερα αναζητούν και τελικά συνθέτουν τον κοσμοπολίτικο χαρακτήρα και την οικουμενική διάσταση του νησιού.

Οι μονές της Ρόδου αποτελούν για όλον τον ορθόδοξο κόσμο σημαντικά προσκυνήματα- σταθμοί στα θρησκευτικά ταξίδια στην Ελλάδα. Κάθε χωριό ανάμεσα στα λευκά σπίτια του έχει και την κεντρική εκκλησία, το λεγόμενο Καθολικό, με περίτεχνα ξυλόγλυπτα τέμπλα και αξιόλογες εικόνες της βυζαντινής και μεταβυζαντινής περιόδου.

Με χαρακτήρα ξεχωριστό, κτισμένες σε θαυμάσιες τοποθεσίες, συχνά πάνω σε αρχαίους ναούς, κτισμένες σε απόκρημνους βράχους - σου δίνουν πάντα κίνητρο να επισκεφτείς το νησί της Ρόδου σε όποιο μέρος της Ελλάδας και αν βρίσκεσαι.

Ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου

Ο ορθόδοξος ναός του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Βρίσκεται στον πιο κεντρικό παραλιακό δρόμο του νησιού, **στην πλατεία Ελευθερίας** και αποτελεί ένα πραγματικό μνημείο πολιτιστικής και θρησκευτικής κληρονομιάς.

Κτίστηκε πανομοιότυπα με τον ναό του Αγίου Ιωάννου του Βαπτιστή του Κολλακίου κατά την περίοδο 1924-1925 μ.Χ. από τους Ιταλούς με σαφές σκεπτικό να αποτελέσει τον Καθεδρικό ναό της Πόλης κατά τα πρότυπα της Καθολικής εκκλησίας, ως συναντάται σε πλήθος πόλεων της Ιταλίας και της Κεντρικής Ευρώπης.

Πρόκειται για μία τρίκλιτη ξυλόστεγη βασιλική εκκλησία συνδένοντας το βυζαντινό με τον γοτθικό ρυθμό με τρόπο αξιοθαύμαστο.

Στη δεξιά πλευρά του υψώνεται ένα τετράγωνο καμπαναριό με φανερή τη **βενετσιάνικη επιρροή** καμπαναριό το οποίο, έχει ύψος 25 μέτρα διακοσμημένο με ένα ρολόι και οικόσημο. Ο ήχος των **6 καμπάνων** του δεν μπορεί παρά να σε γεμίσει ευφορία και ελπίδα.

Ο Ναός παραμένει αναλλοίωτος εξωτερικά ενώ στο εσωτερικό προσαρμόστηκε ώστε να ανταποκρίνεται στις ανάγκες της ορθόδοξης λατρείας στην οποία και αποδόθηκε το 1947 και αγιογραφήθηκε από το 1951 έως το 1961 από τον βυζαντινό αγιογράφο Φώτη Κόντογλου και τους βοηθούς του Ιωάννη Τερζή και Παντελή Οδάμπαση.

Αποτελεί ένα Στολίδι αρχιτεκτονικής, δεσπόζει στο Κέντρο της Ρόδου και είναι σημείο αναφοράς για κάθε επισκέπτη.

Η Παναγία της Φιλερήμου

Βρίσκεται σε ένα ειδυλλιακό τοπίο πάνω στο λόφο του Φιλήρημου που στέκεται πάνω από τον ομώνυμο όρμο σε υψόμετρο 247 μέτρων.

Η τοποθεσία φαίνεται ότι υπήρξε από την αρχαιότητα ιδιαίτερα ελκυστική. Στην ίδια ακριβώς θέση προϋπήρχε η Ακρόπολη της Ιαλυσού και ο αρχαίος ναός της Αθηνάς Πολιάδος ο οποίος μετατράπηκε σε τρίκλιτη παλαιοχριστιανική βασιλική από την οποία σήμερα σώζεται μόνο το σταυροειδές βαφτιστήρι.

Η περιπέτεια της εικόνας της Παναγίας του Φιλερήμου.....

Πάνω σε μία πλατιά πέτρινη σκάλα με ψηλά κυπαρίσσια δεξιά και αριστερά της, οδηγούμαστε στη Μονή της Παναγίας του Φιλερήμου που είναι αφιερωμένη στη Ζωοδόχο Πηγή. Μέσα στη Μονή βρίσκεται η εικόνα της Παναγίας του Φιλερήμου ένα από τα σημαντικά χριστιανικά κειμήλια. Η ιστορία της εικόνας φαίνεται να ξεκινά από τον 11ο αιώνα μ.Χ.

Το πρόσωπο της Παναγίας είναι ζωγραφισμένο στον καμβά και στη συνέχεια εφαρμόστηκε στην ξύλινη επιφάνεια. Η εικόνα έκανε ένα μεγάλο ταξίδι μέσα στο χρόνο έχοντας λεηλατηθεί και αρπαγεί πολλές φορές απ' τις μονές στις οποίες φιλοξενούνταν μια και λέγεται ότι η εικόνα είχε εξαιρετικά μεγάλη δύναμη κατά τη διάρκεια της παραμονής της στο νησί. Από τη Ρόδο, στην Ιταλία, στη Γαλλία και έπειτα στη Μάλτα. Εκεί κατά τις επιθέσεις των ληστών στα παλάτια και τις εκκλησίες αφαιρέθηκε από αυτούς το κάλυμμα της.

Μετά τις επιθέσεις η εικόνα έφτασε στη Ρωσία όπου Τσάρος Παύλος ο Α΄ την υποδέχτηκε με τιμές. Κατόπιν στην εικόνα τοποθετήθηκε ένα νέο χρυσό κάλυμμα που διακοσμήθηκε πρόσθετα με τα ακριβότερα κοσμήματα όπως διαμάντια, ρουμπίνια και ζαφείρια. Στα ίδια εργαστήρια του Τσάρου παρόμοιες διακοσμήσεις χρησιμοποιήθηκαν και σε άλλα δύο ιπποτικά κειμήλια που ακολούθησαν την εικόνα της Παναγίας του Φιλερήμου στην ταραχώδη διαδρομή της μέσα στην ιστορία: στο χέρι του Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου και σε ένα τεμάχιο του Τιμίου Ξύλου.

Από το 2002 η εικόνα της Παναγίας του Φιλερήμου παραμένει στο Μπλε Παρεκκλήσι του Εθνικού Μουσείου του Μαυροβουνίου. Σήμερα στην εκκλησία της Παναγίας του Φιλερήμου υπάρχει αντίγραφο της θαυμαστής αυτής εικόνας το οποίο μεταφέρθηκε σε αυτήν από τον Μητροπολίτη Μαυροβουνίου και Παραθαλασσίας της Εκκλησίας της Σερβίας Σεβασμιότατο Αμφιλόχιο.

Στα αριστερά της κύριας εισόδου και πιο χαμηλά από το μοναστήρι βρίσκεται η μικρή υπόγεια μονόχωρη βυζαντινή εκκλησία του Αγίου Γεωργίου του Χωστού, με σπάνιες τοιχογραφίες που εικονίζουν ιππότες και χρονολογούνται τον 14ο–15ο αιώνα μ.Χ.

Ο Γολγοθάς.....

Απέναντι από την είσοδο του αρχαιολογικού ξεκινάει ο λεγόμενος Γολγοθάς, ένας λιθοστρωμένος διάδρομος με δώδεκα χαλκογραφίες στα δεξιά μας, οι οποίες αναπαριστούν τα πάθη του Χριστού.

Μία διάβαση συγκλονιστική, που ο επισκέπτης ακολουθεί με κατάνυξη...

Η διαδρομή τερματίζει σ' ένα σταυρό ύψους 17,80 μέτρων.....

Στο Σταυρό της σταύρωσης του θεανθρώπου..

Στο εσωτερικό του σταυρού υπάρχει σκάλα που προσφέρει πανοραμική θέα. Η θέα από εδώ, ανάμεσα από πεύκα, κυπαρίσσια, βελανιδιές και ελιές είναι συναρπαστική.

Η Παναγία Καθολική της Κρεμαστής

Σε απόσταση 13χλμ. από την πρωτεύουσα του νησιού βρίσκεται ο μεγαλοπρεπής Ναός της **Κοιμήσεως της Θεοτόκου** ή της Παναγίας Καθολικής, ο οποίος αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα προσκυνήματα της Θεομήτορος στα Δωδεκάνησα.

Οικοδομήθηκε το 1960 στη θέση παλαιότερου σταυροβολιακού ναού που χρονολογείται πίσω στο 1839. Δομημένη σε μπαρόκ διάκοσμο εντυπωσιάζει μαζί με την προστάτιδα θαυματουργή εικόνα της Βρεφοκρατούσας Παναγίας. Η εικόνα αποτελεί το σεπτό κειμήλιο της Κρεμαστής και το ιερό προσκύνημα της Δωδεκανήσου και φυλάσσεται σε ειδικά διαμορφωμένο και χαμηλότερο κατά ένα περίπου μέτρο, χώρο.

Η σημερινή εκκλησία είναι κατασκευασμένη στον αρχιτεκτονικό τύπο της τρίκλιτης σταυροειδούς και τρούλο με πατάρι γυναικωνίτη, διατηρώντας ωστόσο στοιχεία βασιλικής, σε θύμηση της παλαιότερου ναού.

Στον Ιερό Ναό της Κοιμήσεως της Θεοτόκου φυλάσσονται αρκετά κειμήλια, όπως βημόθηρα, εικόνες και λειτουργικά βιβλία, κυρίως μηνολόγια και αργυρεπένδυτα Ευαγγέλια, ένα εκ των οποίων εκδόσεως Βενετίας του 1745. Επίσης, αρκετά αργυρά λειτουργικά σκεύη, όπως Άγιο Δισκοπότηρο, σταυρός ευλογίας κληροδότημα του Μητροπολίτου Αποστόλου Τρύφωνος, αρτοφόριο, θυμιατά, κανδήλες, πολυκάνδηλο κ.ά.

Από το 2004 και έπειτα στο ναό διατηρούνται μέσα σε λειψανοθήκη τεμάχια οστών του Αγίου Μύρωνος, Επισκόπου Κρήτης, τα οποία προσκόμισε ο Μητροπολίτης Ρόδου κ.κ. Κύριλλος.

Μεταξύ των σημαντικότερων όμως που συνδέονται με την ιστορία και του ναού, συγκαταλέγονται η προστάτιδα θαυματουργή εικόνα της Παναγίας της Καθολικής και ο Επιτάφιος Θρήνος. Η επιβλητική εικόνα της Παναγίας της Καθολικής, έργο άγνωστου καλλιτέχνη και χρονολογημένη

στον 15ο αι., φιλοξενείται σε ξυλόγλυπτο προσκυνητάρι, τοποθετημένο στη δεξιά πλευρά του ναού.

Το υπάρχον προσκυνητάρι αντικατέστησε προηγούμενο, το οποίο καταστράφηκε από πυρκαγιά που εκδηλώθηκε στο χώρο το 1935. Το γεγονός αυτό αποτέλεσε την αφορμή για την αποκάλυψη της τοιχογραφίας της Θεοτόκου, της επονομαζόμενης “Κτητόρισσας” που ανάγεται στους χρόνους οικοδόμησης του πρώτου ναού (13ος αι.). Στο σύνολό της η παράσταση επιτυγχάνει να μαγνητίσει βλέμμα του προσκυνητή. Ο Επιταφίου Θρήνου μια χρυσοκέντητη εκδοχή που απεικονίζει το άκαμπτο σώμα του Χριστού πάνω σε πορφυρό βελούδινο ύφασμα.

Ο Άγιος Σίλας (Σουλάς)

Ο ιερός ναός που βρίσκεται μέσα σε μία κοιλάδα, δημιουργήθηκε στο όνομα του **Αγίου Σίλα** του αχώριστου συνοδοιπόρου του Αποστόλου Παύλου. Ολόγυρά του εκτείνεται περιοχή από κατάφυτα πανύψηλα πεύκα. Ο Ναΐσκος είναι ρυθμού βασιλικής και είναι άγνωστο πότε κτίστηκε. Στο επάνω μέρος της εισόδου υπάρχει ανάγλυφος σταυρός με αναγεγραμμένη την ημερομηνία 1836.

Όμως, η λαϊκή παράδοση τοποθετεί την οικοδόμησή του κατά τους πρώτους χριστιανικούς αιώνες (100 έως 150 μ.Χ.).

Μέσα στο ναό και απέναντι από την είσοδο, στη βόρεια πλευρά, υπάρχει πηγή νερού μέσα σε τεχνητό σπήλαιο. Το αγίασμα θαυματουργεί θεραπεύοντας τα διάφορα δερματικά νοσήματα.

Σύμφωνα με την τοπική παράδοση, όταν ο Απόστολος Παύλος ήρθε στη Ρόδο προκειμένου να διαδώσει το Χριστιανισμό, συνοδευόταν από το Σίλα. Η παράδοση αναφέρει τον Άγιο Σίλα ως ιατρό δερματολόγο, ο οποίος θεράπευε πολλούς πάσχοντες από διάφορα νοσήματα.

Κατά την παράδοση, ενώ ο Απόστολος Παύλος εργαζόταν στην Λίνδο για να οργανώσει τη διοίκηση της νεοϊδρυθείσας Εκκλησίας, οι μαθητές του και ο Άγιος Σίλας περιόδευσαν στα διάφορα χωριά του νησιού για να διδάξουν τη νέα θρησκεία.

Όταν ο Άγιος Σίλας έφθασε στη σημερινή θέση του Αγίου Σουλά κοντά στην οποία υπήρχε συνοικισμός με ιερό βωμό, άρχισε να κηρύττει τη διδασκαλία του Ιησού Χριστού.

Ο Άγιος Σίλας έμεινε εκεί μερικές μέρες διδάσκοντας και βαπτίζοντας στο όνομα του Χριστού. Διόρισε ιερείς και διδασκάλους της νέας θρησκείας,

θεράπευσε πολλούς ασθενείς των γύρω συνοικισμών και επέστρεψε στη Λίνδο όπου συναντήθηκε με τον Απόστολο Παύλο.

Αργότερα,

Το **1931** ο ιταλός Γενικός Διοικητής Δωδεκανήσου Μάριο Λάγκο έστειλε για χημική εξέταση νερό από την πηγή αυτή και η ανάλυση έδειξε ότι το νερό περιείχε συστατικά που το έκαναν άριστο για πόση και ότι το νερό αυτό είχε αντισηπτικές ιδιότητες κατάλληλες για ορισμένα μολυσματικά εντερικά νοσήματα.

Ο Μάριο Λάγκο αφού είδε τα συστατικά και τις ιδιότητες του νερού του Αγίου Σουλά κατασκεύασε υπόγεια δεξαμενή λίγα μέτρα από τη νότια πλευρά του μοναστηριού για την αποταμίευση του νερού. Από τη δεξαμενή αυτή οδήγησε το νερό σε βρύση.

Όταν ο Μάριο Λάγκο επισκέφτηκε το πανηγύρι, αφού μελέτησε τη γοητευτική θέση του μοναστηριού και γενικότερα την όμορφη δασώδη περιοχή σκέφτηκε να λαμπρύνει το πανηγύρι και κατασκεύασε τον Ιππόδρομο ο οποίος είναι εμφανής έως σήμερα.

Η Μονή της Παναγίας Τσαμπίκας

Βρίσκεται στην ανατολική ακτή του νησιού κατεύθυνση προς τη Λίνδο και πριν το χωριό **Αρχάγγελος**. Αποτελείται από την πάνω και την κάτω Μονή. **Η πάνω Μονή** βρίσκεται στην κορυφή ενός λόφου με θέα μία από τις ωραιότερες παραλίες του νησιού ενώ η κάτω Μονή βρίσκεται στην απέναντι πλευρά της λεωφόρου.

Η κάτω Μονή ανακαινίσθηκε το 1760 μ.Χ. Είναι ναός δωδεκανησιακού τύπου και ως δάπεδο έχει τα παραδοσιακά βότσαλα. Το εξαιρετικό τέμπλο φτιαγμένο από ξύλο είναι παλαιότερο του 17ου αιώνα

μ.Χ. Η αυλή είναι βοτσαλωτή με γεωμετρικά και φυτικά σχέδια. **Η Μονή γιορτάζει στις 8 Σεπτεμβρίου και αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα προσκυνήματα στη Ρόδο.** Η πάνω Μονή φιλοξενεί την εικόνα της Παναγίας Τσαμπίκας που βρέθηκε θαυματουργικά πάνω στο λόφο και εικονίζει την Παναγία την Πλατυτέρα.

Η ονομασία Τσαμπίκα, σύμφωνα με την παράδοση οφείλεται στη λέξη της τοπικής διαλέκτου «τσάμπα» που σημαίνει φλόγα και συνδέεται με τον τρόπο εύρεσης της εικόνας.

Η Παναγία Τσαμπίκα θεωρείται προστάτιδα της τεκνοποίησης και αναλόγως του φύλου χαρίζουν στο παιδί το όνομα Τσαμπίκα ή Τσαμπίκος.

Ο Θρύλος, το θαύμα και φλόγα στη Εικόνα....

Η λαογραφία μας αναφέρει πως ήταν τότε που ένας βοσκός είδε ψηλά στην κορυφή, εκεί που σήμερα βρίσκεται η παλιά μικρή Μονή της Παναγίας Τσαμπίκας της Κυράς, μια φλόγα δίπλα στην ασημένια εικόνα της Παναγίας (τσάμπες).

Όλη τη νύχτα την πέρασε ο βοσκός κοιτάζοντας να δει εάν θα κινηθεί το φως υποθέτοντας ότι κάποιος το κρατούσε. Το φως παρέμενε στην ίδια θέση. Ήρθε και δεύτερη νύχτα και τρίτη αλλά το φως παρέμενε στην ίδια θέση. Τότε ο βοσκός, περίεργος αλλά και φοβισμένος μήπως υπήρχαν στο βουνό κακοποιοί κάλεσε συγχωριανούς του οπλισμένους ν' ανέβουν να δούνε τι συμβαίνει.

Όταν έφτασαν στην κορυφή παραδόξως αντίκρισαν την ασημένια εικόνα της Παναγίας επάνω στο κυπαρίσσι και μπροστά της ένα καντήλι αναμμένο.

Το γεγονός αυτό διαδόθηκε παντού. Στην Κύπρο στη Μονή Κύκκου όμως ακούστηκε με μεγάλη έκπληξη γιατί εκεί είχε χαθεί μία εικόνα της Παναγίας με το καντήλι. Επίτροποι από την Κύπρο ήρθαν στον Αρχάγγελο, αναγνώρισαν την εικόνα και παίρνοντάς την επέστρεψαν στην πατρίδα τους.

Η εικόνα όμως πάλι έφυγε από το θρόνο της και ήρθε στην κορυφή του βουνού. Λυπημένοι οι φίλοι Κύπριοι ήρθαν πάλι και πήραν την εικόνα.

Για να βεβαιωθούν και οι δύο πλευρές ότι πρόκειται για την ίδια εικόνα **έκαψαν λίγο από το ξύλο της** στην πίσω πλευρά του για να τη σημαδέψουν. Το σημάδι αυτό σώζεται ως σήμερα. Όταν όμως και την τρίτη φορά η εικόνα επέστρεψε στην κορυφή του λόφου, κτίστηκε το εκκλησάκι με οντάδες, αφιερωμένο στην Παναγία Τσαμπίκα την Κυρά.

Για λόγους ασφαλείας, η θαυματουργή εικόνα βρίσκεται σήμερα στην Παναγία Τσαμπίκα «την κάτω».

Πάνω στο λόφο την τρίτη Κυριακή των νηστειών (της Σταυροπροσκυνήσεως) οι πιστοί συνηθίζουν να ανεβαίνουν για

προσκύνημα φέρνοντας αρτοκλασίες. Η ανάβαση αυτή γίνεται γιατί εκείνη τη μέρα η εκκλησία μας προβάλλει για προσκύνηση τον Τίμιο Σταυρό.

Η Εγκυμοσύνη....

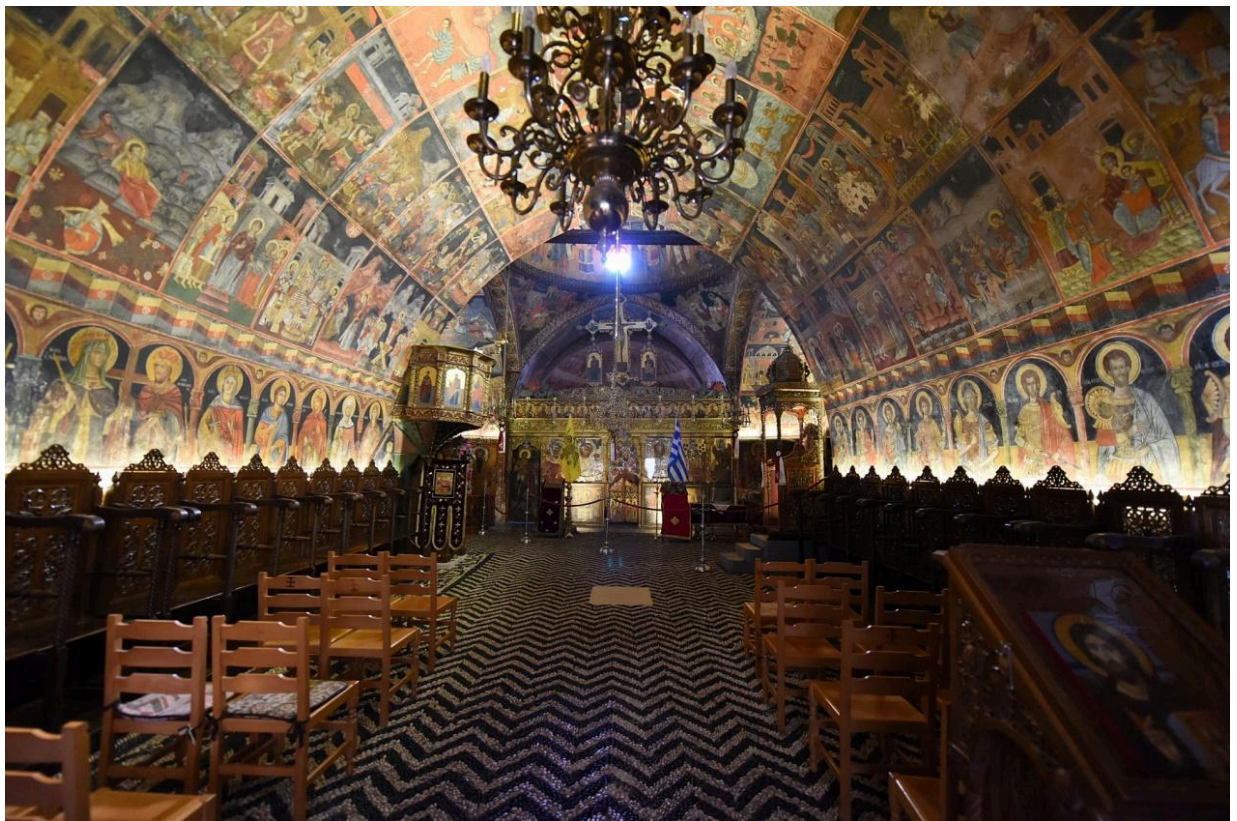
Ένα από τα παλαιότερα θαύματα της Παναγίας Τσαμπίκας είναι αυτό που συνδέεται με τα μεγάλα κτήματα της Μονής γύρω από το μοναστήρι. Αυτά τα κτήματα ανήκαν σ' έναν Τούρκο Πασά του οποίου η γυναίκα δεν τεκνοποιούσε. Εκείνη μαθαίνοντας για την Παναγία, προσευχήθηκε κι έφαγε το φυτιλάκι που έκαιγε στο καντήλι της εικόνας της.

Το θαύμα έγινε κι η γυναίκα έμεινε έγκυος.....

Ο σύζυγός της όμως, προφανώς Μουσουλμάνος γαρ, δεν μπορούσε να πιστέψει πως επρόκειτο για θαύμα. Όταν όμως γεννήθηκε το μωρό κρατούσε στη μικρή χούφτα του το φυτιλάκι του καντηλιού. Έτσι ο Τούρκος Πασάς δώρισε στη Μονή, όλα αυτά τα κτήματα που βρίσκονται σήμερα γύρω της.

Η Παναγία Τσαμπίκα είναι ορόσημο για το νησί. Το όνομα Τσαμπίκος και Τσαμπίκα είναι ευρύτατα διαδεδομένα....

Η Παναγία της Λίνδου

Μια εμβληματική εκκλησία στο κέντρο του χωριού, φαίνεται να είναι το σημαντικότερο εκκλησιαστικό μνημείο της Λίνδου και χτίστηκε τον 14^ο αιώνα μ.Χ.

Μπαίνοντας μπορεί κανείς να συναντήσει σε μία από τις δυο εισόδους το οικόσημο του Μεγάλου **Μαγίστρου D' Aubusson** με τις ημερομηνίες 1489- 90. Το ξυλόγλυπτο τέμπλο της είναι κατασκευής 1670 ενώ ο θρόνος κατασκευάστηκε το 1620.

Το εσωτερικό της εκκλησίας έχει δάπεδο από άσπρα και μαύρα βότσαλα καθώς και τοιχογραφίες του 18ου αιώνα μ.Χ. που φιλοτέχνησε ο Γρηγόριος από τη Σύμη. Απ' αυτές ξεχωρίζει μία σειρά από σπάνιες τοιχογραφίες με βιβλικές σκηνές ενώ υπάρχει και μία σειρά από αναπαραστάσεις βασανιστηρίων που θα πραγματοποιηθούν την Ημέρα της Κρίσεως.

Το εκκλησάκι του Αποστόλου Παύλου

Βρίσκεται κάτω από το βράχο της ακροπόλεως της Λίνδου.

Χτίστηκε σύμφωνα με την παράδοση στο σημείο όπου κήρυξε το λόγο του Χριστού ο ίδιος ο Απόστολος κατά την επίσκεψή του στο νησί.

Μπροστά από το εκκλησάκι απλώνεται μία παραλία από τις πλέον τουριστικές του νησιού και λόγω του ειδυλλιακού του τοπίου αποτελεί πόλο έλξης για θρησκευτικούς και πολιτικούς γάμους. Είναι τα τελευταία χρόνια ο πιο περιζήτητος ναός των Επισκεπτών Διεθνώς για τέλεση μυστηρίων.

Η Μονή Αρχαγγέλου Μιχαήλ Θάρρι

Η Μονή Θάρρι ανάμεσα σ' ένα πυκνό καταπράσινο δάσος πλουτίζει τον λόφο πάνω στον οποίο βρίσκεται. Πάνω στα ερείπια του παλαιού ναού κατά τον 5^ο αι. χτίστηκε η παλαιοχριστιανική εκκλησία.

Η υπάρχουσα εκκλησία που είναι αφιερωμένη στον Ταξιάρχη Μιχαήλ χρονολογείται ανάμεσα στον 9ο και 11ο αιώνα μ.Χ. και από τότε μέχρι σήμερα αναδύονται ιστορικά στοιχεία απ' όλους τους αιώνες.

Ο Θρύλος....

Η λαϊκή παράδοση λέει πως μία πριγκίπισσα που έπασχε από ανίατη ασθένεια ήρθε από την Κωνσταντινούπολη στη Ρόδο. Ο πατέρας της την έστειλε σε αυτό το μέρος ελπίζοντας ότι το ιδανικό κλίμα του νησιού θα τη βοηθούσε. Ένα βράδυ είδε στο ύπνο της τον Αρχάγγελο Μιχαήλ που της είπε

«Θάρσει, θα γίνεις καλά».....

και επειδή κατάφερε να θεραπευτεί θέλησε να φτιάξει αυτό το μοναστήρι.

Η ετυμολογία της λέξεως Θάρ(ρ)ι, υπάρχουν διάφορες εκδοχές, εκ των οποίων τρεις είναι οι επικρατέστερες:

- 1) είναι προελληνική και σχετίζονται συνήθως με αρχαίες θέσεις,
- 2) αποτελεί εξέλιξη της λέξης λιθάρι, ερμηνεία που συνδέεται με την ύπαρξη δύο μεγαλιθικών μνημείων και
- 3) προέρχεται από την προστακτική του ενεστώτα του αρχαίου ρήματος θαρρῶ/θαρσῶ<θάρρει (= έχε θάρρος).

Η αρχιτεκτονική του ναού περιλαμβάνει έξι φάσεις και η αγιογράφηση του τέσσερις φάσεις. Από τη βυζαντινή εκκλησία σώζεται το βυζαντινό οικοδόμημα σε σχήμα σταυρικό. Ο επιβλητικός τρούλος ο οποίος συνδέεται με την πετρόχτιστη εκκλησία εντυπωσιάζει για τη μεγαλοπρέπειά του. Η χάρη του βυζαντινού οικοδομήματος έχει καταφέρει να διασωθεί μέσα από δεκάδες καταστροφές και ανακατασκευές και να προβάλει τον ορθόδοξο χαρακτήρα του. Κατά τη διάρκεια όλων των φάσεων

οικοδόμησης της εκκλησίας, διατηρούνται τοιχογραφίες από την πρώτη βυζαντινή εποχή έως τη σύγχρονη εποχή.

Οι τοιχογραφίες...

Οι παλαιότερες τοιχογραφίες έχουν δύο ολόσωμους Ιεράρχες, τον Άγιο Ελευθέριο και τον Άγιο Γρηγόριο που χρονολογούνται στα τέλη του 12ου αιώνα και φυλάσσονται στο βυζαντινό μουσείο της Ρόδου. Οι σημαντικότερες τοιχογραφίες του ναού εκτείνονται από το ιερό μέχρι τον τρούλο, οι περισσότερες από τις οποίες είναι καλά διατηρημένες και χρονολογούνται κατά τον 13ο αι. Στην κορυφή εικονίζονται ο Παντοκράτορας και στους δυο ομόκεντρους κύκλους οι άγγελοι προσκυνώντας το Θρόνο. Στο νότιο και στο βόρειο τείχος απεικονίζονται ο Νιπτήρας και ο Μυστικός Δείπνος αντίστοιχα. Στην καμάρα απεικονίζονται τα τρία θαύματα του Χριστού. Ο Αρχάγγελος Μιχαήλ τιμάται σε επιβλητική τοιχογραφία μεγάλου μεγέθους, κατεστραμμένη στο μεγαλύτερο μέγεθός της τον πλαισιώνουν οι Αρχάγγελοι Γαβριήλ και Ραφαήλ αντίστοιχα.

Λίγο έξω από την παραδοσιακή είσοδο του περιβόλου της Μονής υπάρχει πηγή που χαρίζει δροσερό νερό στους προσκυνητές. Το περιβάλλον της Μονής εμπνέει ηρεμία και είναι γεμάτο με φυσικές ομορφιές αποτελώντας για τους επισκέπτες, τους προσκυνητές αλλά και τους Μοναχούς τόπο ψυχικής ανάπαυσης. Θαυμαστό το πλούσιο δάσος που περιβάλλει τη Μονή και κάθε επισκέπτη ένα δέος τον κυριεύει καθώς και συγκίνηση από την προστασία του Ταξιάρχη Μιχαήλ.

Η ιεραποστολική Μονή έχει και ραδιοτηλεοπτικό εκκλησιαστικό σταθμό, διακρίνεται για τη ζεστή και την εγκάρδια φιλοξενία της και προσελκύει καθημερινά πολλούς προσκυνητές.

Η Μονή πανηγυρίζει τη Σύναξη των Αρχαγγέλων στις 8 Νοεμβρίου, την εορτή των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης στις 21 Μαΐου και την εορτή του Αγίου Ελευθερίου στις 15 Δεκεμβρίου.

Κωνσταντίνος Υδραίος – Πολιούχος Πόλης Ρόδου

Ο Κωνσταντίνος Υδραίος είναι ανάμεσα στους Αγίους που έλαμψαν με το βίο τους και ιδίως με το μαρτυρικό τέλος του όταν κατά τη διάρκεια της Τουρκοκρατίας **απαγχονίστηκε μαρτυρικά στις 14 Νοεμβρίου του 1800.**

Γεννήθηκε στη Ύδρα από ευσεβής γονείς και κάτω από δύσκολες συνθήκες που αργότερα τον ανάγκασαν να εγκαταλείψει τη πατρίδα του και με μετοικήσει στη Ρόδο όπου του πρόσφερε επαγγελματική εξέλιξη και σταδιοδρομία.

Ο ακούσιος Εξισλαμισμός.....

Φτάνοντας στη Ρόδο ο νεαρός Κωνσταντίνος άρχισε να δουλεύει στον ταρσανά κάτω από τον ζυγό των Τούρκων, αλλά λίγο αργότερα εργάστηκε σε παντοπωλείο, όπου είχε την ευκαιρία να γνωρίσει Τούρκους, Εβραίους, Αρμένιους, αλλά και πολλούς ντόπιους. Χάρη στην εργατικότητα και την τιμιότητά του έγινε ιδιαίτερα συμπαθής στο αφεντικό του. Αργότερα όταν πάλι έμεινε χωρίς δουλειά μεσολάβησε κάποιος Μουσουλμάνος φίλος του και ο Κωνσταντίνος βρήκε εργασία στο σαράι, το οποίο ήταν το παλάτι του Τούρκου ηγεμόνα, ο οποίος του ανέθεσε να περιποιείται το αγαπημένο του άλογο, την Εσταφέν. Σύντομα απέκτησε την εύνοια και τη συμπάθεια του Χασάν ενώ κατά τη διάρκεια του Μπαϊραμιού, στήθηκε στο σαράι τρικούβερτο γλέντι όπου ο ηγεμόνας βρήκε την ευκαιρία και αφού μέθυσε τον νεαρό Κωνσταντίνο, κατόρθωσε να τον εξισλαμίσει. Στη συνέχεια μετονομάστηκε σε Χασάν και αφού υποβλήθηκε σε περιτομή, του φόρεσε το άσπρο σαρίκι.

Το θλιβερό γεγονός του εξισλαμισμού του Κωνσταντίνου έγινε γνωστό και στην Ύδρα. Γι' αυτό και όταν απέστειλε στη μητέρα του χρήματα με κάποιον γνωστό, εκείνη δεν τα δέχθηκε. Κάποια στιγμή αποφάσισε ο ίδιος να επισκεφθεί τη μητέρα του στην Ύδρα, αλλά φτάνοντας στο νησί ενδεδυμένος πλέον με τουρκική αμφίεση, αντιμετώπισε την περιφρόνηση και της μητέρα του.

Η Εξιλέωση....

Συντετριμμένος από το τρομερό ολίσθημά του και αισθανόμενος βαρύτατη τη συνείδησή του, αφού είχε προδώσει την χριστιανική του πίστη, αναχώρησε για τη Ρόδο. Όσα χρήματα λάμβανε, τα μοίραζε στους φτωχούς, ενώ έκλαιγε απαρηγόρητος για την πνευματική συμφορά που τον είχε βρει. Μέσα από τη θλίψη και τις τύψεις που τον βασάνιζαν, αποφάσισε να μετανοήσει, να ομολογήσει τον Χριστό και να μαρτυρήσει για την αγάπη και τη δόξα Του. Γι' αυτό και στη Ρόδο αναζήτησε έναν πνευματικό ο οποίος τον συμβούλεψε να φύγει γιατί λόγω του νεαρού της ηλικίας του δεν θα μπορούσε να αντέξει τα σκληρά βασανιστήρια. Ακολουθώντας ο Κωνσταντίνος την προτροπή του πνευματικού του, πέταξε την τουρκική του αμφίεση και αναχώρησε για την Κριμαία, όπου επιδόθηκε στην προσευχή και τη μελέτη εκκλησιαστικών βιβλίων ως γνήσιος χριστιανός. Στη συνέχεια αναχώρησε για την Κωνσταντινούπολη και στη συνέχεια για το Άγιον Όρος για να ενισχυθεί πνευματικά και να ζητήσει το έλεος του Θεού. Αργότερα επέστρεψε στη Ρόδο ως μοναχός, αποφασισμένος να ομολογήσει τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό. Χωρίς να χάσει χρόνο παρουσιάστηκε ενώπιον του Χασάν Μπέη με καλογερικό ράσο, λέγοντάς του ότι είναι ο Κωνσταντίνος που τον έπεισε να αρνηθεί τον Χριστό και να ασπασθεί τον μωαμεθανισμό. Ο πασάς Χασάν προσπάθησε να τον συνετίσει, προτείνοντάς του να βγάλει το καλογερικό μαύρο ράσο και να ντυθεί με λαμπρά ρούχα, ενώ του υποσχέθηκε πολλά δώρα και χρήματα. Ο Κωνσταντίνος όμως με αξιοπρέπεια ομολόγησε την πίστη του στον Χριστό, ενώ κάλεσε τον Χασάν να ασπασθεί και εκείνος τον Ιησού Χριστό!

Η θαρραλέα αυτή ομολογία πίστεως του Κωνσταντίνου εξόργισε τον Χασάν σε τέτοιο βαθμό, ώστε έδωσε την εντολή να οδηγηθεί στη φυλακή του «Ζιντανίου» μέσα στο Παλάτι των Ιπποτών. Για αρκετούς μήνες ο

Κωνσταντίνος παρά τα βασανιστήρια επέμενε να ομολογεί τον Χριστό ως τον μόνο αληθινό Θεό και να απορρίπτει τον Μωάμεθ ως ψευδοπροφήτη. Στην τραγική αυτή στιγμή της ζωής του δέχθηκε μέσα στο δεσμοκτήριο την επίσκεψη του ίδιου του Ιησού Χριστού, ο Οποίος του θεράπευσε όλες τις πληγές στο σώμα του και αποκατάστησε πλήρως την υγεία του.

Ο Χασάν δίσταζε όμως και φοβόταν να θανατώσει τον προσηλωμένο στη χριστιανική πίστη Κωνσταντίνο, διότι ο καπετάν Γιώργης Βούλγαρης που ήταν συμπατριώτης του Κωνσταντίνου, ήταν ναύαρχος στον στόλο του και θα τον έστελνε να καταστείλει την εξέγερση στην Αττάλεια. Γι' αυτό και ο Χασάν απέστειλε επιστολή στον καπετάν Γιώργη για να ζητήσει τη γνώμη του για το τι θα έπρεπε να πράξει με τον Κωνσταντίνο. Εκείνος όμως του απάντησε να τον μεταχειρισθεί όπως νομίζει και θέλει. Τότε ο Χασάν προτού τον οδηγήσει στον τόπο της θανατικής εκτέλεσης, τον κάλεσε για τελευταία φορά και τον ρώτησε, εάν μετανοεί και εάν αποκηρύσσει όλα όσα ομολόγησε για τον Χριστό. Αλλά ο γενναίος Κωνσταντίνος ομολόγησε για άλλη μία φορά την αγάπη του στον Σωτήρα και τη σταθερή του πρόθεση να μαρτυρήσει για το όνομα και τη δόξα Του.

Η Θυσία....

Έτσι τα ξημερώματα της 14ης Νοεμβρίου του έτους 1800, οδηγήθηκε στη θέση Μανδράκι της πόλεως Ρόδου, όπου σ' έναν μεγάλο πλάτανο δέχθηκε τον δι' απαγχονισμού θάνατο. Ενδεικτικό είναι ότι την ίδια νύχτα, κατά την οποία πέθανε μαρτυρικά ο Άγιος Κωνσταντίνος ο Υδραίος, ένας μεγάλος φωτεινός Σταυρός έλουσε με το φως του το δένδρο του μαρτυρίου. Ένα χρόνο μετά τον δι' αγχόνης θάνατο του Αγίου, ο μοιραίος πλάτανος καταστράφηκε από ανεμοστρόβιλο, ενώ μετά από σύντομο χρονικό διάστημα απεβίωσε προσβεβλημένος από βαριά ασθένεια ο Χασάν, ο οποίος μάλιστα είχε δώσει την εντολή να ρίξουν το μαρτυρικό σώμα του Κωνσταντίνου πάνω σ' ένα σωρό από ξύλα. Το σώμα του Αγίου ενταφιάσθηκε με τις πρέπεισες τιμές πίσω από τον Ιερό Ναό των Εισοδίων Θεοτόκου Νεοχωρίου της πόλεως Ρόδου.

Το 1803, τρία χρόνια δηλαδή μετά το ένδοξο μαρτύριο και την ταφή του νεομάρτυρος Αγίου Κωνσταντίνου, ήρθε στη Ρόδο η μητέρα του, η Μαρίνα Δημαμά, και αφού έγινε η ανακομιδή των ιερών λειψάνων του υιού της, τα μετέφερε στην Ύδρα και τα τοποθέτησε ως ανεκτίμητο πνευματικό θησαυρό στο χρονολογούμενο από τον 17ο αιώνα περιώνυμο Μοναστήρι της Παναγίας Φανερωμένης.

Στη Ρόδο παρέμεινε η ωλένη της χειρός του Αγίου. Το ιερό αυτό λείψανο φυλάσσεται μέχρι σήμερα σε αργυρή λειψανοθήκη και λιτανεύεται με την πρέπεισας εκκλησιαστική λαμπρότητα στις **14 Νοεμβρίου**, κατά τον ετήσιο λαμπρό εορτασμό της μνήμης του προστάτη της Ρόδου, Αγίου Κωνσταντίνου του Υδραίου.

Κωνσταντίνος Υδραίος σήμερα...

Το 1955 θεσπίστηκε η 14η Νοεμβρίου ως ημέρα εορτασμού της μνήμης ως πολιούχου και προστάτη Άγιος της Ρόδου. Έκτοτε η ημέρα

αυτή αποτελεί για την πόλη της Ρόδου επίσημη τοπική αργία με λιτανεία που ξεκινά από τον Ιερό Ναό των Εισοδίων Θεοτόκου Νεοχωρίου και καταλήγει στην πλατεία του Δημαρχείου, Ο λαμπρός γόνος της Ύδρας και το καύχημα της Ρόδου, Άγιος Κωνσταντίνος ο Υδραίος, διδάσκει, εμπνέει και καθοδηγεί τους πνευματικά ευάλωτους με τη θαρραλέα του ομολογία πίστεως και με την αστείρευτη αγάπη του στον Χριστό.

ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΝ

Α' ΗΜΕΡΑ

Οι ναοί εντός της Μεσαιωνικής Πόλης, περίπατος, εξερεύνηση στη Μεσαιωνική πόλη. Επίσκεψη στους Ναούς και στα Μουσεία του Κάστρου

Β' ΗΜΕΡΑ

Επίσκεψη Φιλερήμου, Παναγία της Κρεμαστής, Άγιος Σίλας. (Πρωί)
Κωνσταντίνος Υδραίος, Ευαγγελισμός της Θεοτόκου (Απόγευμα)

Γ' ΗΜΕΡΑ

Κατεύθυνση Νότια Ρόδος, Παναγία Τσαμπίκα, Εκκλησίες στη Λίνδο, Μονή Θάρρι